

GRACILIANO
RAMOS
(1892-1953)

A decorative graphic element consisting of a solid blue horizontal bar that spans the width of the page. On the right side, the bar folds over itself, creating a 3D effect with a vertical shadow and a smaller rectangular section extending further to the right.

- Náleží ke druhé modernistické generaci, která vstupuje na scénu v roce 1930.
- Pro tuto dobu je typická výrazná politizace intelektuálů, kteří jsou ovlivněni evropskými ideologiemi, zejména komunismem a fašismem (souvisí to i s hospodářskou krizí 30. let). K tomu se pojí intenzivnější studování Brazílie, jejíž minulost je interpretována nově na základě nových výzkumů.

- 1892 - narodil se vnitrozemí Alagoas, první ze 16 dětí
- 1915 - stěhuje se do Ria de Janeiro, pracuje ve třech novinových redakcích jako revizor textu – ve stejném roce se vrací za rodinou na SV, do městečka Palmeira dos Índios
- Od konce 20. let se věnuje politice – 1928 – zvolen starostou Palmeira dos Índios
- 1930 - stává se ředitelem státní tiskové agentury v Maceió
- 1933 - ředitel institutu veřejného vzdělávání pro stát Alagoas

- 1933 vychází jeho první román (*Caetés*), o rok později druhý (*São Bernardo*)
- 1936 je zatčen a uvězněn bez soudního procesu pro podezření z komunismu – ve vězení tráví necelý rok (*Memórias do Cárcere*)
- 1937 propuštěn z vězení, získává cenu Ministerstva školství za dětskou knihu *A Terra dos Meninos Pelados*
- 1938 vycházejí *Vyprahlé životy*
- 1945 knihy: *Infância, Insônia, Dois dedos*
- 1951 zvolen předsedou klubu brazilských spisovatelů

- 1952 cesta do SSSR, Portugalska, Francie a Československa (*Viagem*)
- 1953 umírá v Riu de Janeiru
- 1961 Ministerstvo školství a kultury vydává oficiálně jeho sebrané dílo
- 1962 kniha *Vyprahlé životy* získává cenu severoamerické Nadace Wiliama Faulknera za reprezentativní dílo současné brazilské literatury

Realismus Graciliana Ramose je kritický.

Jeho hrdinové jsou vždy vtělením problémů a autor je zavádí do samého extrému prožitku – pro autora je společenské napětí hnacím motorem veškerého chování.

Jako kritický autor dokázal spatřit v každé postavě krutou tvář útlaku a bolesti, dokázal pochopit vztah člověka a prostředí.

Je proto zavádějící redukovat jeho prózu na regionalistickou – příroda a prostředí v jeho románech zastávají funkci nepřátelské reality, na níž hlavní postava nějakým způsobem reaguje.

Jeho styl je ořezaný na podstatu, geometricky založené vyprávění a větná skladba s pečlivým výběrem slov a minimálním používáním adjektiv a přívlastků.

„Nesse tempo meu pai e minha mãe estavam caracterizados: um homem sério, de testa larga, uma das mais belas testas que já vi, dentes fortes, queixo rijo, fala tremenda; uma senhora enfezada, agressiva, ranzinza, sempre a mexer-se, bossas na cabeça mal protegida por um cabelinho ralo, boca má, olhos maus que em momentos de cólera se inflamavam com um brilho de loucura. Esses dois entes difíceis ajustavam-se. Na harmonia conjugal a voz dele perdia a violência, tomava inflexões estranhas, balbuciava carícias decentes. Ela se amaciava, arredondava as arestas, afrouxava os dedos que nos batiam no cocoruto, dobrados, e tinham dureza de martelos. Qualquer futilidade, porém, ranger de dobradiça ou choro de criança lhe restituía o azedume e a inquietação.“

(Infância, 1945)

GRACILIANO
RAMOS

Insônia

